

РЕШЕНИЕ

№ 4922

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 14.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6234** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния Кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на адв. А. Г., като пълномощник на Г. Е. Р. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №645/01.06.2021г. на директора на Агенция „Митници“. С оспорвания административен акт, на основание чл.103, ал.1, т.2 от Закона за държавния служител (ЗДСл), е прекратено служебното правоотношение с Г. Е. Р. на длъжност „инспектор“ в Териториална дирекция (ТД) „Югозападна“ на Агенция „Митници“, с ранг III^{ти} младши, смятано от 11.05.2021г.
Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. По същество поддържа, че актът е издаден от некомпетентен орган, тъй като служебното правоотношение е прекратено със задна дата – от 11.05.2021г., а към този момент издателят на административния акт не е имал качеството на орган по назначаването по смисъла на закона. Сочи, че П. Т. – подписал оспорваната Заповед, е бил назначен на длъжност директор на Агенция „Митници“ (Агенцията) на 14.05.2021г. Смята, че в нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗДСл, в оспорваната Заповед не са посочени дължимите обезщетения на държавния служител. Твърди, че на 10.05.2021г. – в последния ден от срока по чл.122, ал.1 ЗДСл, се е явил в ТД „Югозападна“, на която е бил служител, за да заеме предишната си длъжност. При това претендира, че не е било налице посоченото в административния акт основание за прекратяване на служебното му правоотношение. Чрез процесуалния си представител адв. Г. моли

съда да отмени Заповед №645/01.06.2021г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото.

Ответникът – ДИРЕКТОР на Агенция „Митници“, оспорва жалбата. Чрез процесуалните си представители юрк. М. и юрк. А. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение №7565/30.12.2020г. на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №7986/2020г. е ОТМЕНЕНА Заповед №3560/20.07.2020г. на директора на Агенция „Митници“ с която на Г. Е. Р. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл. Съдебният акт по адм. дело №7986/2020г. на АССГ е влязъл в сила на 26.04.2021г. след като е бил потвърден с Решение №5299 на Върховния административен съд (ВАС), състав на Пето отделение по адм. дело №3515/2021г.

На 13.05.2021г. Р. е подал до директор на Агенцията молба за възстановяване на работа, която е регистрирана при ответника с рег. №32-149713 по описа на Централно митническо управление (Ц.).

На 01.06.2021г. директорът на Агенция „Митници“ е издал процесната Заповед за прекратяване на служебното правоотношение с Г. Р., смятано от 11.05.2021г. Според изложените в административния акт мотиви, държавният служител не се е явил да заеме предишната длъжност в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл.

За установяване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите В. С. М., Л. И. С. и А. А. Ш., като логични, последователни и основани на преки техни впечатления.

Свидетелят В. М. разказва, че през м. май 2021г. отишъл на гости на жалбоподателя Г. Р. по повод именния ден на последния на 06 май – Г.. Спомня си, че е било в началото на седмицата, непосредствено след празника, вероятно на 7 май 2021г., не може категорично да посочи точната дата. В негово присъствие Р. получил съобщение (SMS), че трябва незабавно да отиде до Агенция „Митници“ и го помолил да го закара до там. Свидетелят си спомня, че закарал Р. някъде в близост до Централна автогара на [улица], където го изчакал. Когато се върнал жалбоподателят бил разстроен във връзка с някакви документи. Споделил, че е очаквал да го възстановят на работа, което не се случило.

Свидетелката Л. С. е служител в Отдел „Човешки ресурси“ в Агенция „Митници“. Разказва, че Г. Р. дошъл в кабинета ѝ на [улица] обявил, че целта на посещенията му е съставяне на протокол за явяване на работа. На въпрос дали е подал заявление до работодателя – директор на Агенция „Митници“, отговорът бил отрицателен. Не носел и документи с които да удостовери, че е спечелил делото, не могъл да посочи и данни за номер на делото. На Р. било указано да отиде в Агенцията и да подаде заявление за възстановяване на работа като опише и документите на които основава претенцията си и после да се върне отново за съставяне на протокол. Свидетелката не си спомня датата на която Р. се е явил. Споделя, че практиката в такива случаи е лицето да подаде заявление, придружено със съответните документи. Не се води

регистър.

Свидетелката А. Ш. – служител в Отдел „Човешки ресурси“ към Агенция „Митници“, разказва, че един ден през 2021г. Р. се появил в късния следобед. Не помни месеца, нито деня когато това е станало. Отговорил отрицателно на въпрос носи ли документи с които да удостовери, че е бил възстановен от съда. Отрицателен отговор дал и когато го попитали, дали е уведомил органа по назначаването. Указали му първо да подаде заявление и след това да се върне за съставяне на протокол. Р. повече не се появил.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.121, ал.1 ЗДСл.

Подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на оспорваната Заповед, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №645/01.06.2021г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл във вр. с чл.6, т.5 от Устройствения правилник на Агенция „Митници“ (отм., ДВ, бр.59/16.07.2021г., в сила към датата на издаване на административния акт).

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че лицето, подписало процесната Заповед е започнало да изпълнява длъжността директор на Агенция „Митници“ на 14.05.2021г. – след датата от която се смята прекратено служебното правоотношение (11.05.2021г.) и следователно не е било компетентно да издаде административния акт. По делото не се спори, че към датата на постановяване на Заповедта – 01.06.2021г., нейният издател е заемал длъжността директор на Агенция „Митници“ и е имал качеството на орган по назначаването, както и правомощия по прекратяването на служебните правоотношения, съгласно чл.103 ЗДСл. Според приложимата норма на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваната Заповед е издадена при наличие на предпоставките на посоченото в нея правно основание – чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл и е в съответствие с целта на закона.

Нормата на чл.122, ал.1 ЗДСл регламентира правна възможност за държавния служител да бъде възстановен на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния или на съдебния акт за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му

правоотношение. На това право на държавния служител съответства задължение за органа по назначаването да го възстанови на длъжността която е заемал преди незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение, установено с влязъл в сила съдебен акт или отменено от административния орган.

В чл.103, ал.1 ЗДСл са посочени общи основания за прекратяване на служебното правоотношение сред които и невявяване на служителя да заеме предишната си длъжност в двуседмичния срок по чл.122, ал.1 ЗДСл, когато актът за прекратяване на служебното правоотношение е бил отменен от органа по назначаването или от съда (т.2).

В случая не е спорно между страните, че служебното правоотношение с Г. Р. е било прекратено с предходен акт на органа по назначаването – Заповед №3560/20.07.2020г., който е отменен с Решение на АССГ по адм. дело №7986/2020г., влязло в сила на 26 април 2021г. Следователно, съобразно правилата за броене на сроковете, установени в чл.60, ал.4 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), двуседмичният срок в който жалбоподателят е имал право да заяви готовността си да заеме предишната си длъжност, е изтекъл на 10 май 2021г. – понеделник, присъствен ден.

Спорен е въпросът дали жалбоподателят Р. се е явил в съответната администрация – Агенция „Митници“, да заеме предишната длъжност, в преклузивния двуседмичен срок.

Отговорът на този въпрос е отрицателен

В тежест на жалбоподателя е било, пълно и главно да докаже, че е спазил установения в закона срок, за което съдът е дал нарочни указания с Определението от 08.10.2021г. (т.Ш.3.). Жалбоподателят не се е справил с доказателствената си тежест. За установяване на това обстоятелство са приети гласни доказателства. Нито един от свидетелите не установява по безспорен начин датата на която жалбоподателят се е явил физически в ТД „Югозападна“ с цел да заяви желанието си да заеме предишната си длъжност. Свидетелят С. си спомня, че е посетил жалбоподателя по повод отминалия му имен ден и го придружил до Агенция „Митници“ на [улица]близо до Централна автогара, без обаче да посочва конкретната дата на която това се е случило. Свидетелките Л. С. и А. Ш. потвърждават, че Р. се е явил в ТД „Югозападна“, чийто служител е бил преди уволнението, но не свързват това действие с конкретен период – ден, месец, година. С приетата и неоспорена по делото Молба за възстановяване с рег. №32-149713/13.05.2021г. съдът намира за оборено твърдението на жалбоподателя, че в последния ден от срока по чл.122, ал.1 ЗДСл – на 10.05.2021г., се е явил в администрацията на Агенция „Митници“, за да заяви намерението си да заеме предишната си длъжност. Молбата от 13.05.2021г. е единственият достоверен източник на информацията относно датата на която жалбоподателят Р. безспорно се е явил в администрацията на Агенция „Митници“ за да бъде възстановен на предишната длъжност. Недоумение буди фактът, че след като, както Р. твърди, той се е явил в Териториалната дирекция между 14.00 – 16.00 часа на 10 май 2021г., но поради липса на документи му било указано от служителите С. и Ш. да подаде до органа по назначаването писмено заявление за възстановяване на преди заеманата длъжност, той не сторил това нито на същия ден, нито на следващия или дори на по-следващия, а едва три дни по-късно.

При така установените факти съдът приема, че по делото е останало недоказано твърдението на жалбоподателя, че е спазил срока по чл.122, ал.1 ЗДСл. Следва да се отбележи, че нормата е императивна и неспазването ѝ има за последица прекратяване

на служебното правоотношение по реда на чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл. Законодателят не е регламентирал изключения, предвиждащи пропускане на срока по уважителни причини за разлика от предходната редакция на нормата – ДВ, бр. 67/1999г., като с промяната ѝ (ДВ, бр. 95/2003)г. спазването на законоустановения срок е безусловно.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Заповед №645/01.06.2021г. е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Е. Р. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №645/01.06.2021г. на директора на Агенция „Митници“.

ОСЪЖДА Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция „Митници“, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №6234/2021г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова